

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: X (C-72/14), T. A. van Dijk (C-197/14)

Verwerende partijen: Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14), Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

Dictum

- 1) Artikel 7, lid 2, onder a), van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, en de artikelen 10 quater tot en met 11 bis, 12 bis en 12 ter van verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EEG) nr. 1408/71, beide zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996, en gewijzigd bij verordening (EG) nr. 647/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 13 april 2005, moeten aldus worden uitgelegd dat een verklaring die het bevoegde orgaan van een lidstaat, in de vorm van een E101-verklaring, heeft afgegeven teneinde te bevestigen dat een werknemer is onderworpen aan de sociale wetgeving van die lidstaat, terwijl deze werknemer valt onder het Verdrag betreffende de sociale zekerheid van Rijnvarenden, aangenomen door de Regeringsconferentie belast met de herziening van het Verdrag van 13 februari 1961 betreffende de sociale zekerheid van Rijnvarenden, ondertekend te Genève op 30 november 1979, niet bindend is voor de organen van de andere lidstaten, en dat het in dit verband niet relevant is dat het orgaan van afgifte niet beoogde een echte E101-verklaring af te geven, maar om administratieve redenen het standaardformulier van die verklaring heeft gebruikt.
- 2) Artikel 267, derde alinea, VWEU moet aldus worden uitgelegd dat een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, zoals de verwijzende rechter, niet gehouden is zich tot het Hof van Justitie van de Europese Unie te wenden op de enkele grond dat een lagere nationale rechter in een zaak die vergelijkbaar is met de aan haar voorgelegde zaak en die betrekking heeft op exact dezelfde problematiek, een prejudiciële vraag heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, noch om de beantwoording van die vraag af te wachten.

⁽¹⁾ PB C 142 van 12.5.2014.
PB C 223 van 14.7.2014.

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 10 september 2015 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad van State — Nederland) — Nannoka Vulcanus Industries BV/College van gedeputeerde staten van Gelderland

(Zaak C-81/14) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 1999/13/EG — Bijlage II B — Luchtverontreiniging — Vluchtige organische stoffen — Beperking van de emissie — Gebruik van organische oplosmiddelen bij bepaalde werkzaamheden en in bepaalde installaties — Voor bestaande installaties geldende verplichtingen — Extra tijd)

(2015/C 363/12)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Nannoka Vulcanus Industries BV

Verwerende partij: College van gedeputeerde staten van Gelderland

Dictum

- 1) Bijlage II B bij richtlijn 1999/13/EG van de Raad van 11 maart 1999 inzake de beperking van de emissie van vluchtige organische stoffen ten gevolge van het gebruik van organische oplosmiddelen bij bepaalde werkzaamheden en in installaties, moet in die zin worden uitgelegd dat de exploitant van een „installatie” in de zin van artikel 2, punt 1, van deze richtlijn de in die bijlage in punt 2, eerste alinea, onder i), voorziene extra tijd kan krijgen voor de uitvoering van zijn programma ter beperking van de emissie van vluchtige organische stoffen wanneer de vervangingsproducten met weinig of geen oplosmiddelen nog in ontwikkeling zijn, ook al kan, voor die installatie, voor het product een constant gehalte aan vaste stof worden aangenomen en kan dat gehalte voor de bepaling van het referentiepunt voor de emissiebeperking worden gebruikt.
- 2) Bijlage II B, punt 2, eerste alinea, onder i), bij richtlijn 1999/13 moet in die zin worden uitgelegd dat voor het krijgen van extra tijd voor de uitvoering van een programma ter beperking van de emissie van vluchtige organische stoffen toestemming van de bevoegde autoriteiten vereist is, hetgeen veronderstelt dat de betrokken exploitant daartoe eerst een verzoek indient. Bij de bepaling of een exploitant extra tijd moet krijgen voor de uitvoering van een reductieprogramma en bij de vaststelling van de lengte van de eventueel verkregen extra tijd, dienen die bevoegde autoriteiten in het kader van de beoordelingsmarge waarover zij beschikken met name na te gaan of de vervangingsproducten die geschikt zijn om in de betrokken installaties te worden gebruikt en om de emissie van vluchtige organische stoffen te verminderen, daadwerkelijk in ontwikkeling zijn, of de lopende werkzaamheden, gelet op de verstrekte gegevens, in de totstandkoming van dergelijke producten kunnen uitmonden en of er geen alternatieve maatregel is waarmee met minder kosten tot een vergelijkbare of zelfs grotere emissiebeperking kan worden gekomen, en met name of er niet reeds andere vervangingsproducten beschikbaar zijn. Voorts dient rekening te worden gehouden met de verhouding tussen enerzijds de emissiebeperkingen die mogelijk worden gemaakt door de vervangingsproducten, en de kosten van die producten, en anderzijds de door de extra tijd teweeggebrachte extra emissie en de kosten van eventuele alternatieve maatregelen. De lengte van de extra tijd mag niet uitgaan boven hetgeen noodzakelijk is voor de ontwikkeling van de vervangingsproducten. Dit moet worden beoordeeld in het licht van alle relevante gegevens en met name van de omvang van de door de extra tijd teweeggebrachte extra emissie en van de kosten van eventuele alternatieve maatregelen in verhouding tot de omvang van de emissiebeperkingen die mogelijk worden gemaakt door de in ontwikkeling zijnde vervangingsproducten en van de kosten van die producten.

⁽¹⁾ PB C 142 van 12.5.2014.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 8 september 2015 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunale di Cuneo — Italië) — strafzaak tegen Ivo Taricco e.a.

(Zaak C-105/14) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Strafprocedure wegens strafbare feiten ter zake van de belasting over de toegevoegde waarde (btw) — Artikel 325 VWEU — Nationale wettelijke regeling die voorziet in absolute verjaringstermijnen die kunnen leiden tot straffeloosheid voor strafbare feiten — Mogelijke aantasting van de financiële belangen van de Europese Unie — Verplichting voor de nationale rechter om elke bepaling van nationaal recht die afbreuk kan doen aan de door het Unierecht aan de lidstaten opgelegde verplichtingen, buiten toepassing te laten]

(2015/C 363/13)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale di Cuneo